

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **M. H.**, bytem B. 182
zastoupen JUDr. Petrem Hrnčířem, advokátem
sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha

proti
žalovaná: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina
sídlem Vrchlického 46, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12.4.2016, č.j. KRPJ-38306-170/ČJ-2010-1600KR,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 12.4.2016, č.j. KRPJ-38306-170/ČJ-2010-1600KR, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 28 409 Kč k rukám JUDr. Petra Hrnčíře, advokáta, sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12.4.2016, č.j. KRPJ-38306-170/ČJ-2010-1600KR, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina pro vnější službu (dále jen „náměstek KRPV“) ve věcech služebního poměru ze dne 26.10.2010, č.j. KRPJ-38306/ČJ-2010-1600NU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla podle § 181 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), zamítnuta žádost žalobce ze dne 1.9.2010 o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny v období let 2007, 2008 a 2009. Žalovaná rozhodovala poté, co Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14.5.2015, č.j. 8 Ad 13/2011-53, zrušil rozhodnutí Policejního prezidenta ČR ze dne 1.4.2011, č.j. PPR-27407-13/ČJ-2010-99KP, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že závěry žalované jsou v diametrálním rozporu s provedeným dokazováním a že se žalovaná neřídila závazným právním názorem Městského soudu v Praze vysloveným v rozsudku ze dne 14.5.2015, č.j. 8 Ad 13/2011-53. Shrnutí provedených výsledků bylo zkresleno, je nepřesné a jsou opomenuty podstatné informace o skutkovém stavu. Závěry žalované, že operačním důstojníkům byly předem plánovány přestávky na určitý čas a operační důstojníci tyto přestávky takto čerpali, nemají podle žalobce podklad v provedeném dokazování a odporují mu. Podle žalobce z provedeného dokazování vyplývá, že se na integrovaném operačním středisku Jihlava (dále jen „IOS Jihlava“) v relevantním období nejednalo o přestávky na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., jak tvrdí žalovaná. Žalovaná nezapočítávala žalobci v relevantním období do doby výkonu služby jednu odpracovanou hodinu u 12 hodinové směny a dvě hodiny u 24 hodinové směny. Žalobce tak má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Podle žalobce žalovaná v napadeném rozhodnutí sice odkazuje na služební předpisy, ale nesprávně je aplikuje. Podstatným je v dané věci § 60 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. a závazný právní názor Městského soudu v Praze. Z provedeného dokazování vyplývá, že plány služeb neobsahovaly údaje o přestávkách, příslušníci nebyli s tvrzenými přestávkami seznamováni. Z výsledku p. D., p. M. a p. Š. podle žalobce plyne, že přestávky vkládal do ekonomického informačního systému EKIS (dále jen „EKIS“) p. D. a jeho sekretářka a jednalo se čistě o formální vkládání, přičemž přestávky byly vkládány všem operačním důstojníkům na stejnou dobu. Podle žalobce výpovědi i písemná stanoviska vedoucího IOS Jihlava p. D. působí mnohdy nevěrohodně, účelově a logicky si protirečí.
4. Podle žalobce dále nebylo možné pro účely čerpání přestávky předat pracoviště zastupujícímu kolegovi, a to s ohledem na charakter služby, její tehdejší organizaci a

personální podstav. Proto p. D. začal namísto 12 hodinových služeb plánovat 24 hodinové, došlo ke sloučení pracoviště Pelhřimov a Havlíčkův Brod (které obsluhoval žalobce) a tísňovou linku a lustrace informací zabezpečoval mnohdy jeden příslušník. Příslušníci neměli možnost ve stanovenou dobu nastoupit na tvrzenou přestávku. Pokud žalovaná tvrdí, že přestávky byly plánovány, tak tento závěr podle žalobce odporuje provedeným důkazům.

5. Pokud žalovaná dovozuje, že si žalobce ani další operační důstojníci na nastavený systém přestávek, resp. přesčasů, nestěžovali nadřízeným, tak toto tvrzení podle žalobce odporuje provedenému dokazování; vedoucí směn jakožto nadřízení běžných operačních důstojníků i p. D. ve svých výpovědích uvádějí, že tato skutečnost byla opakovaně předmětem stížností a diskuzí na poradách IOS Jihlava v relevantním období. Na služební poměr je třeba aplikovat princip ochrany slabší strany, který je taktéž založen na vztahu nadřízenosti a podřízenosti, a to ještě silněji než vztah pracovněprávní.
6. Žalobce dále namítá, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu všechny odpracované hodiny přesahující zákonem stanovený fond pracovní doby je nutno posoudit jako přesčasové hodiny. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobce uvádí, že nezapočítané přestávky do fondu pracovní doby jsou odpracovanými přesčasovými hodinami, za něž mu náleží poměrná část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, včetně úroků z prodlení.
7. Žalobce dále poukazuje na to, že mu byly nařizovány i neproplacené přesčasové směny, z nichž mu též byly odečítány přestávky. Jednalo se o tzv. zelené hodiny, přitom žalobce má za to, že jejich nařizování nebylo odůvodňováno vůbec nebo pouze personální nedostatečností.
8. Žalobce dále namítá, že není zřejmé, na základě čeho si žalovaná a Policejní prezident ČR, resp. policejní prezidium, mezi sebou věc postupovali a vraceli. Aby mohl Policejní prezident ČR vrátit věc k dalšímu řízení žalované, tento prostup by musel být v napadeném rozhodnutí zdůvodněn.
9. Žalobce také poukazuje na to, že žalovaná činila v řízení záměrně průtahy a obstrukční kroky. Svoji argumentaci žalobce rozhojnil v podané replice a uvedených důvodů se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalované

10. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že náměstek KRPV, který byl po vydání prvostupňového rozhodnutí ustanoven na služební místo ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina (dále jen „ředitel KRPV“), tedy do postavení odvolacího orgánu, vyjádřil pochybnost o své podjatosti ve smyslu § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a předložil Policejnímu prezidentovi ČR, nadřízenému v postavení ředitele bezpečnostního sboru ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., své stanovisko s návrhem na určení jiného služebního funkcionáře. Policejní prezident ČR po projednání odvolání ve své poradní komisi ve smyslu § 194 zákona č. 361/2003 Sb. rozhodnutím ze dne 1.4.2011, č.j. PPR-27407-13/ČJ-2010-99KP, odvolání žalobce proti

prvostupňovému rozhodnutí zamítl. V novém odvolacím řízení poté žalovaná postupovala v souladu s názorem Městského soudu v Praze a řízení vedl ředitel KRPV; v době rozhodování o tom, kdo nové řízení povede, již důvod k vyloučení služebního funkcionáře pominul. Žalobce byl dne 3.8.2015 vyrozuměn o složení senátu poradní komise ředitele KRPV a v průběhu odvolacího řízení nikdy nevyjádřil explicitně námitku nepřislušnosti ředitele KRPV k rozhodování věci.

11. Žalovaná má za to, že v souladu s názorem Městského soudu v Praze v rámci nového projednání věci provedla důkladné dokazování, a to formou výsledků i těch svědků, kteří byli v předcházejícím řízení vyslechnuti, se záměrem dodržet zásadu materiální pravdy a zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností.
12. Žalovaná uvádí, že služební poměr je specifickým vztahem, k němuž se vztahují přísnější požadavky na plnění služebních úkolů. Příslušníci policie jsou při plnění služebních povinností povinni vždy zakročit, jak vyplývá z § 10 odst. 1 a 2 a § 11 písm. a) a b) zákona č. 273/2008 Sb. Výkon povinností policisty má svá specifika, v některých službách a služebních činnostech vyžaduje okamžitou reakci bez ohledu na to, že je nařízena doba pro odpočinek a jídlo.
13. Žalovaná dále uvádí, že i sám žalobce při jednání poradní komise Policejního prezidenta ČR připustil, že přestávky na IOS Jihlava byly čerpány, pokud to faktický stav umožnil. I když příslušníci IOS Jihlava subjektivně popisovali čerpání přestávek na IOS Jihlava spíše jako čerpání přiměřené doby na jídlo a odpočinek, z hlediska nestranného zhodnocení je podstatné, že mohli přerušit službu v případě čerpání přestávky a po tuto dobu mohli být zastupováni jiným příslušníkem. Pokud mohla být služba přerušena na dobu oběda, příslušníci mohli chodit kouřit, do kantýny, k lékaři apod., mohla být doba služby evidentně přerušena i po dobu plánovaných přestávek, tedy po celou dobu 30 minut. Žalovaná dále zdůrazňuje, že podle výpisu z elektronické kontroly vstupu žalobce pracoviště na IOS Jihlava opouštěl.
14. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

15. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“, 196 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
16. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Předmětem přezkumu zdejšího soudu je rozhodnutí ředitele KRPV, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí náměstka KRPV, jímž byla podle § 181 zákona č. 361/2003 Sb. zamítnuta žádost žalobce o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny v rozmezí let 2007 až 2009. Mezi účastníky řízení není sporu o to, že žalobce působil jako komisař (operační důstojník) při zajišťování nepřetržitého provozu IOS Jihlava, přičemž operační

důstojníci vykonávali směny
v délce 24 hodin či 12 hodin. Žalobci bylo propláceno pouze 22 hodin, resp. 11 hodin ze směny
s odkazem na čerpání přestávek na jídlo a odpočinek. Mezi účastníky řízení není dále sporu o to, že bezprostředně nadřízenými žalobce a dalších operačních důstojníků byli v posuzovaném období vedoucí směny (p. Z., Š., M., H.). Řídící funkci vůči vedoucím směny
a operačním důstojníkům vykonával vedoucí IOS Jihlava p. D. IOS Jihlava pak spadalo pod Operační odbor Policie ČR správy Jihomoravského kraje, jehož vedoucími byli v roce 2007
p. Š. a poté p. P.

18. Spor mezi účastníky řízení je o to, zda žalobce na pracovišti IOS Jihlava mohl čerpat a skutečně čerpal přestávky na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 č. 361/2003 Sb., přičemž na posouzení této otázky závisí posouzení rozsahu žalobcem odpracovaných hodin a tudíž i oprávněnost jeho nároku na proplacení těchto hodin ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 361/2003 Sb.

IIIa. Přestávky na jídlo a odpočinek

19. Podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. má příslušník nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.
20. Podle § 60 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. se přestávka ve službě na jídlo a odpočinek nezapočítává do doby služby.
21. Podle § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.
22. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce ve své žádosti ze dne 1.9.2010 uváděl, že mu v rozporu se zákonem č. 361/2003 Sb. při zajištění nepřetržitého provozu byla období let 2007 až 2009 odečtena z doby řádné služby doba na jídlo a odpočinek, která mu však nebyla zajištěna. Přesto však byla odečítána z doby řádné služby a následně nebyla zohledněna při vyměřování jeho platu a nebyla proplácena. Ohledně výše dlužné částky žalobce uvedl, že žádá vyměření příslušné hodinové mzdy za jednotlivá období, platu odpovídajícího výši celé době služby v délce 24 hodin či 12 hodin a následné proplacení rozdílu mezi výší platu, který mu byl vyplácen, a výší platu, na který má podle zákona č. 361/2003 Sb. nárok.
23. Náměstek KRPV žádost žalobce zamítl, přičemž Policejní prezident ČR jeho závěr rozhodnutím ze dne 1.4.2011, č.j. PPR-27407-13/ČJ-2010-99KP, potvrdil. Proti rozhodnutí Policejního prezidenta ČR brojil žalobce správní žalobou. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14.5.2015, č.j. 8 Ad 13/2011-53, rozhodnutí Policejního prezidenta ČR zrušil. Dovodil, že o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodl jiný služební funkcionář (Policejní prezident ČR), než který vyplývá ze zákona č. 361/2003 Sb.;

z odůvodnění rozhodnutí Policejního prezidenta ČR však není zřejmé, proč tomu tak bylo. Dále Městský soud v Praze dospěl k závěru, že skutečnosti vyplývající z výsledků svědků odporují závěrům, které z nich správní orgány vyvodily. Podle Městského soudu v Praze z dosavadního dokazování svědeckými výpověďmi nebylo možné dovodit, že policisté čerpali a mohli čerpat přestávky na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., které se nezapočítávají do doby služby. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že *„Tady nezbyvá než poukázat na skutečnost, že výše uvedené osoby v podstatě zpochybnily, velmi zásadně zpochybnily to, že by na předmětném operačním středisku přestávky vypadaly tak, že by je bylo možno podřadit pod pojem přestávka na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1, 2 zákona o služebním poměru, když v podstatě z jejich výpovědí vyplývá, že i během čerpání přestávky se policista nacházel přímo na svém pracovišti, nebo v jeho bezprostřední blízkosti a byl tak připraven kdykoliv se na své pracoviště okamžitě vrátit a to v závislosti na situaci, která by tedy mohla nastat. Takový stav věci lze jen velmi obtížně označit za přestávku na jídlo a odpočinek, která by znamenala přerušení výkonu služby. Za takovou přestávku by bylo možno považovat jenom stav, kdy by tedy policista, navíc tedy v souladu s tím, jak to bylo naplánováno, opustil v daný čas své pracoviště a mohl se odebrat někam mimo své pracoviště a po stanovených 30 minut se zkrátka vůbec nezajímat o to, co se na předmětném pracovišti děje a těch 30 minut věnovat pouze tomu, aby se najedl, nebo si odpočinul nějakým jiným, ať už pasivním nebo aktivním způsobem, podle vlastního uvážení. Nic takového tak, jak vypověděli svědkové Z., Š. a M., na předmětném pracovišti prostě nebylo možné, nic takového tam praktikováno nebylo a závěry, které tedy policejní funkcionář vyvodil, tedy v tom smyslu, že by se jednalo o přestávky, které se nezapočítávaly do doby výkonu služby, jsou prostě v rozporu s výpověďmi těchto osob. Za tohoto stavu věci bylo podle názoru soudu více než na místě, aby si služební funkcionář opatřil ještě další údaje, další informace o tom, jak fakticky na daném pracovišti předmětné přestávky probíhaly, jak byly realizovány, jak odpočinek vypadal. Dalo se to pak učinit např. tím, že by si služební funkcionář vyslechl i navrhované jednotlivé operační důstojníky, kteří byli zařazeni na stejných pozicích jako žalobce. Ani služební funkcionář v prvním stupni ani orgán odvolací tedy takto nepostupoval. Podle názoru soudu nebyl v dané věci náležitě zjištěn skutkový stav, k čemuž přispěl i fakt, že služební funkcionář vyvodil z výpovědí svědků takové závěry, které byly v podstatě vyvozeny v rozporu s tím, co bylo v těchto výpovědích uvedeno.“* (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14.5.2015, č.j. 8 Ad 13/2011-53).

24. Pokud jde o další řízení probíhající u žalovaného po zrušení jeho původního rozhodnutí citovaným rozsudkem Městského soudu v Praze, žalobce mimo jiné namítá, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč o jeho odvolání rozhodoval ředitel KRPV a proč byl spis po rozhodnutí Městského soudu v Praze vrácen k žalované.
25. Z napadeného rozhodnutí žalované v této souvislosti plyne, že Policejní prezident ČR stanovil rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru závazným pokynem č. 42/2010 o personální pravomoci, ve znění pokynu č. 63/2010. Náměstek KRPV podle čl. 8 písm. b) tohoto pokynu rozhodoval o dalších věcech služebního poměru příslušníků policie, které ustanovoval na služební místa; tímto služebním funkcionářem byl v prvostupňovém řízení p. T. Po vydání prvostupňového rozhodnutí byl tento náměstek KRPV (jako služební funkcionář, který rozhodoval v prvním stupni) ustanoven na služební místo ředitele KRPV, tedy podle § 190

- odst. 6 zákona č. 361/2003 Sb. do postavení odvolacího orgánu. P. T. vyjádřil pochybnosti o své nepodjatosti ve smyslu § 14 správního řádu, Policejní prezident ČR atrahoval pravomoc k řízení na sebe a jako odvolací orgán po projednání věci v poradní komisi rozhodl o odvolání žalobce. Poté jeho rozhodnutí zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14.5.2015, č.j. 8 Ad 13/2011-53.
26. Podle § 190 odst. 6 věty první zákona č. 361/2003 Sb. je odvolacím orgánem služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal.
27. K rozhodnutí o odvolání ve věci služebního poměru žalobce je tedy ve smyslu zákona č. 361/2003 Sb. příslušný ředitel KRPV. Pokud jde o nyní přezkoumávané rozhodnutí o odvolání, o něm rozhodoval ředitel KRPV p. M. Podle zdejšího soudu v daném případě nebylo nezbytné, aby žalovaná zvlášť zdůvodňovala, proč o žalobcově odvolání rozhodoval příslušný orgán ve smyslu § 190 odst. 6 věty první zákona č. 361/2003 Sb. Z rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že pokud namísto ředitele KRPV, kterým byla osoba totožná se služebním funkcionářem, který o věci rozhodl v prvním stupni (p. T.), rozhodoval Policejní prezident ČR, tak takový postup měl být dostatečně odůvodněn. Zdejší soud dále zdůrazňuje, že žalobce nenamítal podjatost ve smyslu § 14 správního řádu ředitele KRPV p. M., který rozhodoval o odvolání žalobce v novém odvolacím řízení, ani sama žalovaná možnou podjatost neshledala a pouze v této souvislosti zopakovala své zdůvodnění, proč v předchozím odvolacím řízení rozhodoval Policejní prezident ČR. Dále uvedla, že napadené rozhodnutí vydal příslušný funkcionář ve smyslu zákona č. 361/2003 Sb. a služebních předpisů. Takové vysvětlení postupu vrácení spisu k doplnění odvolacího řízení a rozhodnutí o odvolání příslušnému orgánu po rozhodnutí Městského soudu v Praze je podle zdejšího soudu zcela dostatečné.
28. Co se týká námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jedná se zejména o situace, kdy je rozhodnutí správního orgánu opřeno o skutkové důvody, které nemají dostatečnou oporu ve správním spise a kdy skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Podle zdejšího soudu z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, nicméně na základě provedeného dokazování dospěla k nesprávným závěrům.
29. Pokud žalovaná dospěla k závěru, že na pracovišti žalobce bylo možné čerpat přestávky na jídlo a odpočinek, což dovozovala z výpovědí svědků, tak ze správního spisu v této souvislosti vyplynuly následující podstatné skutečnosti.
30. V prvostupňovém řízení byl vyslechnut žalobce, dále vedoucí IOS Jihlava R. D. a vedoucí směn J. M., J. Š. a I. Z.
31. Žalobce ve výpovědi dne 22.9.2010 uvedl, že přestávky byly čerpány pouze za účelem stravy, příslušníci se je snažili zkrátit na co nejkratší dobu (pět až deset minut), po tuto dobu obsluhoval pult jiný pracovník, případně měli sluchátka a ostatní jim hovory přepínali. Pokud fungovalo závodní stravování, využívali jej za účelem oběda. S ohledem na to, že se zastupovali, snažili se přestávku zkrátit na co nejkratší dobu, kromě oběda zajištěnou přestávku neměli, žalobce se stravoval u pultu nebo v kuchyňce. Podle žalobce se jednalo o nepřetržitý provoz. To, že jsou přestávky odečítány z doby výkonu služby, žalobce zjistil při nástupu na IOS Jihlava. O plánu služeb byli vyrozumíváni

prostřednictvím nástěnky, podle které měl žalobce započteno pouze 11 či 22 hodin a nebyly na ní uvedeny přestávky. V období let 2007 až 2009 se stávalo, že žalobce nemohl čerpat ani jednu přestávku na jídlo a odpočinek z důvodu přetíženosti, jedl a přitom pracoval. Nemožnost čerpat přestávku hlásil. Zastupitelnost byla možná pouze z důvodu nemoci nebo oběda. Sluchátka měl během směny stále na uších. Operační středisko opouštěl z důvodu toalety, ven chodili také kuřáci, také se odcházelo z důvodu obchůzek budovy ředitelství. Přestávku mimo pracoviště nebylo možné čerpat s ohledem na systém služeb.

32. Z výpovědi vedoucího IOS Jihlava R. D. dne 29.9.2010 vyplynulo, že směna se skládala z 8 policistů, 6 bylo v prostoru operačního řízení (vedoucí směny a 5 operačních pracovníků pro jednotlivá teritoria), 2 ve druhé části obsluhovali zejména linky 158, pult centralizované ochrany a lustrace. Služby byly denní a noční po 12 hodinách s plánovanými dvěma přestávkami, faktický zápočet pracovní doby byl 11 hodin. Přestávky byly administrativně plánovány v EKIS. Z důvodu nepravidelné zatíženosti nebylo možné stanovit jednoznačnou pravidelnost čerpání přestávek a z důvodu nepravidelného střídání pracovníků ve směnách ani pravidelné složení směn. V denní době od pondělí do pátku byly čerpány přestávky v jídelně, kam policisté docházeli na oběd, jinak v prostorách operačního střediska, kde měli příslušníci možnost v kuchyňce připravit si jídlo. V době čerpání přestávek byli zastupováni, přestávku mohli čerpat 2 až 3 policisté. Nebylo nařízeno, že by příslušníci museli čerpat přestávku přímo na pracovišti nebo na středisku; dělo se tak na základě rozhodnutí samotných policistů. Problematika plánování a započítávání přestávek byla opakovaně projednávána v rámci porad, kde však byly vznášeny připomínky k oprávněnosti plánování přestávek ve vztahu k charakteru vykonávané služby a předpisům tuto činnost upravujícím. Nebylo hlášeno, že by příslušníci nemohli při některé ze směn čerpat přestávku na jídlo a odpočinek. Pokud by přestávky nebyly čerpány a měly být vykázány jako přesčasová práce a policista by nemožnost čerpání nahlásil, tak před zanesením přestávky jako přesčasové by ze strany vedoucího došlo ke kontrole akcí v systému „MAJÁK“, případně kontrole hovorů v záznamovém zařízení „ReDat“ s doložením zatíženosti a nemožnosti čerpat přestávky. V průběhu směn byl vždy prostor k čerpání přestávek. Ke konzumaci jídla nemělo docházet na pracovním stole, k tomu byl vyhrazen prostor kuchyňky. Odchod byl možný též do šatny či do prostoru kantýny. Osobu čerpající přestávku zatupoval většinou pracovník vedlejšího stolu. Organizační uspořádání a technologické vybavení IOS Jihlava podle p. D. umožňovalo čerpání přestávek, přičemž pokud od 1.1.2010 došlo k započítávání plného počtu odpracovaných hodin v rámci jednotlivých směn, tak k tomu došlo nikoli z důvodu předpokladu porušování předpisů, nýbrž z etického důvodu.
33. J. M. ve výpovědi dne 8.10.2010 uvedl, že v letech 2007 až 2009 působil na pozici vedoucího směny IOS Jihlava. Po dohodě s p. D. převáděl plán služeb do EKIS. Služby byly plánovány v délce 24 nebo 12 hodin, se 4, resp. 2, přestávkami po 30 minutách. Striktně byla dodržována přestávka na oběd, ostatní přestávky si příslušníci vybírali podle nápadu; kdo měl přestávku, šel se najíst do kuchyňky, v případě zvýšeného nápadu se vrátil zpět na místo a pomáhal kolegům. Přestávky se řešily na každé poradě. Vedle sebe byly dva pulty, jeden pracovník musel zůstat na místě. Podle jeho názoru se nejednalo o přestávku. Pracovníka čerpajícího přestávku zastupoval kolega sedící vedle na spojeném

pultu, případně kdokoliv jiný ze střediska, anebo si pracovník čerpající přestávku tuto přerušil, neboť v kuchyňce se o zvýšeném provozu dozvěděl sám nebo si ho kolega zavolal. Pracovníci opouštěli pracoviště v době výkonu služby z důvodu stravování (oběd v jídelně či příprava jídla a stravování v kuchyňce), toalety a kouření. Do EKIS se hodiny zadaly do výše fondu pracovní doby, provedla se předběžná uzávěrka a v průběhu měsíce se hodiny doplnily. Stávalo se, že přestávka nebyla vybrána v čase, kdy byla naplánována, a také se stávalo, že pracovníci chodili na přestávku do kuchyňky nebo do šatny se sluchátky a hovor jim tam byl přepojen, někdy si jídlo nosili na pult.

34. J. Š. ve své výpovědi dne 24.9.2010 uvedl, že od 1.1.2008 do 31.1.2008 působil na pozici operačního důstojníka na IOS Jihlava pro územní odbor Žďár nad Sázavou, do 31.6.2008 na pozici vedoucího směny IOS Jihlava a následně jako analytik IOS Jihlava. Při příchodu na IOS Jihlava se dozvěděl, že nezapočítávání přestávek do pracovní doby zavedl p. Š. a že stejná situace je jen v kraji Zlín a Vysočina. Jediná pevně stanovená přestávka, kterou se všichni operační důstojníci snažili dodržovat, byla přestávka na oběd, kdy byli limitováni výdejní dobou. Po zbylou část směny byl každý důstojník odpovědný za svěřenou část teritoria. Přestávka nemohla být plánována, neboť za důstojníka, který by ji čerpal, nebyla náhrada. V okamžiku, kdy si důstojník udělal přestávku na jídlo nebo toaletu, za něj zaskočil kolega, který měl jiné teritorium. Přestávku na jídlo řešili tak, že si důstojník nosil jídlo přímo na pracovní stůl, aby zameškal co nejkratší dobu. IOS Jihlava se potýkalo s vysokým podstavem, který není stále vyřešen. Přestávky byly vkládány do EKIS. Důstojník mohl čerpat přestávku podle nápadu. Střídání v průběhu přestávky možné nebylo, protože na směně vždy sloužil počet lidí s přesně stanoveným teritoriem a nikdo navíc. Zastupující kolega tak obsluhoval dvě území, a proto se všichni snažili přestávky co nejvíce zkracovat. Nemožnost čerpat přestávku na jídlo a odpočinek mu nikdo nehlásil. Kromě oběda a toalety se občas pracovníci IOS stavovali na dvůr kouřit, na šatnu, do sprchy nebo vyřídit soukromý hovor. Pracovníka, který opustil pracoviště, zastupoval pracovník, který netelefonoval nebo neřešil žádný problém, přičemž nebylo přesně stanoveno, kdo to bude. V případech složitějších událostí byla snaha, aby se operační důstojník vrátil co nejdříve, proto operační důstojníci někdy odcházeli se sluchátky, tudíž díky dálkovému přenosu věděli, že mají hovor.
35. I. Z. ve své výpovědi dne 6.10.2010 uvedl, že působil na pozici vedoucího směny na IOS Jihlava, kde se sloužily směny o délce 12 či 24 hodin. Fakticky podle I. Z. přestávky nebyly, neboť pracovníci byli buď na operačním středisku, nebo v jídelně na obědě, jinak kromě toalety nikam nechodili. Nepamatuje si, že by někdo odešel pryč v rámci přestávky, někteří pracovníci chodili kouřit, maximálně na pět minut. Technicky bylo možné vystřídat pracovníka, který byl mimo pracoviště, na operačním středisku jsou telefony ovládané přes počítač, a tedy kterýkoli příslušník může vzít kterýkoli telefon. Pokud někdo odešel na oběd, jeho agendu musel vyřizovat jiný pracovník; nechtěli, aby někdo dělal práci za někoho jiného. Každý operační důstojník měl přehled o svém území, a když dostal nějaký vzkaz, vyřizoval si jej sám a volal nazpět. Nejjednodušší bylo nepředávat vzkazy, ale vyřizovat je ihned. Nedokáže si představit, že by někam odešel a někdo vyřizoval práci za něj. Kromě oběda a toalety pracovníci pracoviště v době výkonu služby opouštěli pouze za účelem návštěvy služebního lékaře.

36. Poté, co Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14.5.2015, č.j. 8 Ad 13/2011-53, zrušil rozhodnutí Policejního prezidenta ČR ze dne 1.4.2011, č.j. PPR-27407-13/ČJ-2010-99KP, kterým bylo odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto, doplnila žalovaná dokazování o výslech svědků - operačních důstojníků a vrchních inspektorů IOS, kteří na IOS Jihlava působili, konkrétně R. B., L. K., M. M., D. S., Z. J., J. V., Č. K. a M. S.
37. R. B. ve své výpovědi dne 19.10.2015 uvedl, že v roce 2007 působil na dopravním inspektorátu ve Žďáru nad Sázavou a od 1.1.2008 jako komisař na IOS Jihlava, původně pracoval na obsluze linky 158, poté nastoupil na operační řízení. Účast ve směnách byla nahodilá, sloužil i ve směnách se žalobcem. Složení směny bylo v podobě dvou pracovníků obsluhujících linku 158 (někdy sloužil pouze jeden), pěti důstojníků pro operační řízení a vedoucího směny. Sloužil 12 a 24 hodinové směny. Bylo možné chvilkové zastoupení pracovníka na počítači, ale nefungovalo to tak, že by se pracovník odhlásil z počítače a teritorium obsluhoval někdo jiný. Neví, jestli bylo možné vzdát se na delší dobu, avšak nepamatuje si, že by se tak někdy stalo. Předpokládá, že služby byly plánovány vedoucím. Nepravidelně ve druhé polovině měsíce byl k dispozici plán, který visel na operačním středisku, z něhož se dozvěděl své služby na další měsíc. Detaily směny zde nebyly, z plánu R. B. nepoznal plánování přestávek na jídlo a odpočinek, ani se nezajímal o to, jak jinak to zjistit. Uvedl, že nezná rozdíl mezi přestávkou na jídlo a odpočinek a přiměřenou dobou na jídlo a odpočinek. Když potřeboval, tak se najedl, jídlo trvalo 30 minut. Nezajímal se o to, jestli se mohl vzdát v době jídla z pracoviště, obědy měl v jídelně, někdo využíval kuchyňku. Na operačním řízení pulty pro dva okresy sousedily společně, a tak se dohodli s kolegou, že jej na chvíli bude obsluhovat. Ohledně personálního stavu uvedl, že pracovníci svou práci zvládali. Nevěděl, jestli byly přestávky plánovány. Jídlo si někdy nosil k pultu, někdy chodil se sluchátky do kuchyňky, kdy občas jídlo přerušil a šel věc zpět vyřídit.
38. L. K. ve výpovědi dne 19.10.2015 uvedl, že působil jako komisař pro operační řízení bývalého okresu Žďár nad Sázavou. O personální stav se nezajímal, směny byly tvořeny nahodile a trvaly 24 nebo 12 hodin. Směny sestávaly z vedoucího, pěti důstojníků pro operační řízení, dále z jedné osoby na lince 158 a jedné na lustraci, které si vzájemně pomáhaly. Příslušníci se mohli vzájemně zastupovat. Služby plánoval p. D., plán služeb dostali na archu. Přestávky na jídlo a odpočinek plánovány nebyly, jednalo se o nepřetržitý provoz, přestávku si vybral, když ji potřeboval a když byl čas, nešlo odejít od rozpracovaného případu. Někdy jedl i u pultu, ale to p. D. zakazoval. L. K. uvedl, že nezná rozdíl mezi přestávkou na jídlo a odpočinek a přiměřenou dobou na jídlo a odpočinek, přestávku si představuje jako předem naplánovanou, což u sebe nevnímal, přestávku si vybíral nahodile. V době přestávky si nedovolil odejít z budovy, měl svoje případy a ty si chtěl vyřešit sám. Opouštět budovu však bylo povoleno. S plánem služeb byl seznamován p. D., plán byl u velitele směny na stole. Nebylo zřejmé, kdy mají a čerpají přestávky ostatní příslušníci, nebylo to plánováno. Během služby byl vždy čas na jídlo. V době čerpání přestávky se mohl vzdát na dvůr, jinak ne, podle jeho názoru nebylo možné jít nakupovat do města. Kolegové chodili kouřit a stravovat se do kantýny, která je v budově. Zastupování bylo samozřejmé, byly propojeny stoly vedle sebe. Výkaz doby služby za odsloužený měsíc byl k dispozici u velitele směny, ve výkazu byly uvedeny odsloužené

hodiny a pravděpodobně i přesčasové hodiny, nikoli však přestávky. Zastupitelnost probíhala tak, že v době přestávky práci za něj vykonával kolega, který seděl v jeho řadě, anebo velitel směny. Dále svědek uvedl, že když byl v kuchyňce, vracel se zpět práci udělat.

39. M. M. ve výpovědi dne 19.10.2015 uvedl, že působil jako operační důstojník IOS Jihlava od roku 2008. Služby plánoval p. D. v délce 24 či 12 hodin. V plánu služeb nebyly přestávky vyznačeny. Uvedl, že nezná rozdíl mezi přestávkou na jídlo a odpočinek a přiměřenou dobou na jídlo a odpočinek podle zákona, a že si neuvědomuje, zda jim byly přestávky plánovány. Přestávky využívali většinou na oběd od 11.30 hodin, kdy se vystřídali, nemohli jít všichni, na oběd chodili pravidelně, na večeri v nepravidelných časech do kuchyňky. Na obědě byli většinou méně než 30 minut. V době přestávky neopouštěl budovu. Režim neumožňoval čerpat pravidelné přestávky, přestávky si vybírali, avšak nikoli ve stejnou dobu. Přestávka byla na oddych, zpravidla spojená s jídlem. Personální stav zřejmě nebyl dostatečný, protože sloužili služby navíc. Přesčasové hodiny bylo možné zjistit z EKIS, bylo jim řečeno, že se jedná o náhradu za nemocné kolegy a podstav. Směna se skládala z osmi osob, a to vedoucího směny, pěti operačních důstojníků pro operační řízení, jedné osoby na lince 158 a jedné osoby na lustracích. Pracoviště bylo pultové, pulty byly u sebe, pracovníci byli ve vzájemném kontaktu. Pracovníci se mohli zastoupit tím, že si vypomáhali. Přestávka na jídlo probíhala tak, že se šel najíst, pokud byl klid, v případě složitějších případů se šel najíst až následně nebo se z jídla vrátil, drobnosti přitom řešil kolega.
40. D. S. ve výpovědi dne 19.10.2015 uvedl, že působil na pozici operátora. Žádné přestávky plánovány nebyly, přitom propláceno bylo 22, resp. 11, hodin s odůvodněním, že se jedná o dobu na přestávky. Na obědy pracovníci chodili do jídelny v budově a podle D. S. oběd mimo budovu nebyl p. D. dovolen, tedy nebylo možné jít mimo budovu a přestávku si vybrat. Bylo možné jít do kuchyňky uvařit si kávu či ohřát vlastní oběd, který si nosili k pultu, přestože to p. D. zakázal. Plán služeb se dozvídali až koncem měsíce, ve výjimečných případech byla v polovině měsíce k dispozici pracovní verze. Plán se vyvěsíl na nástěnce na IOS, byly v něm služby na celý měsíc. Ohledně personálního stavu D. S. uvedl, že byl podceněný, jednalo se o dobu, kdy se propouštělo, snižovaly se stavy. Ve směně byl vždy vedoucí, pět operačních důstojníků, jedna osoba na lince 158 a jedna na lustracích. Pokud někdo odešel do kuchyňky nebo na oběd, musel jiného požádat o dohled nad pultem, bylo to obtížné, když měl takový pracovník sám práci, někdo však zaskočil musel, nebylo možné plnohodnotné zastoupení. S výkazem doby služby seznamován nebyl.
41. Z. J. ve výpovědi dne 19.10.2015 uvedl, že působil na pozici komisaře IOS Jihlava. Přestávky volili podle nápadu a vytížení, o plánování přestávek nikdo nevěděl, jednalo se o nepřetržitý provoz, přestávky plánovány nebyly, a i kdyby tomu tak bylo, nebylo možné odejít v okamžiku, kdy něco řešil. Seděl na pultu a musel najít někoho, kdo za něj práci bude dělat, když se chtěl najíst, a nemohl to být někdo, kdo neznal teritorium Jihlavy. Zpočátku se počítalo se službami o délce 12 hodin, poté se muselo přejít na 24 hodinové. Přestávky plánovány nebyly, nevěděl, kdy si přestávku vybere, nebylo možné v přesný čas odejít pryč. Služby plánoval

p. D., plán byl na nástěnce, údaj o přestávkách v něm nebyl. Z personálního hlediska byl podstav, na jednotlivé pulty mělo být 6 pracovníků, celkem bylo 8 pultů, ale pracovníků pouze 41, jeden byl nadpočetní. Práce se dala zvládnout za podmínky 24 hodinových služeb a za cenu plánování přesčasů. Směna sestávala z vedoucího směny, 5 operačních důstojníků na jednotlivé okresy, dvě osoby řešili linku 158 a lustrace, pracoviště bylo sálového typu. Byla možná zastupitelnost – Z. J. uvedl, že pokud se šel najíst nebo na toaletu, vždy za něj někdo musel práci převzít, ale nemohl jej zatupovat pracovník bez znalosti teritoria. Podle plánu služeb věděl dopředu, kolik bude mít přesčasů daný měsíc. Všichni měli kolem měsíce srpna 150 hodin do tzv. zelených hodin naplněno, zelené hodiny vysvětlil p. D. tak, že je nařízeno zákonem, že mohou odpracovat 150 hodin ročně zadarmo. Přestávky ostatních kolegů probíhaly tak, že pracovník například odběhl do kuchyňky něco si uvařit a vrátil se zpět k pultu a většinou i navzdory zákazu u pultu jedl, protože by jinak vypadl z dění na operačním středisku. Provoz byl nepřetržitý. Nebylo možné opustit budovu v době jídla alespoň na 30 minut, nedovolil si zajít ani k zubaři či lékaři. Neproplácení přestávek na jídlo a odpočinek s nadřízeným neřešili.

42. J. V. ve výpovědi dne 19.10.2015 uvedl, že od 1.7.2008 působil na pozici vrchního inspektora na IOS Jihlava. Přestávky plánovány nebyly, plánovaly se pouze formálně v EKIS, do něhož nemá přístup. Provoz byl nepřetržitý, služby trvaly 12 či 24 hodin. Plán služeb psal p. D., obdrželi jej na celý měsíc. Bylo v něm uvedeno, zda se jedná o službu 24 nebo 12 hodin (denní či noční) a dále poznámka, na jakém pultu bude služby vykonávat, přestávka vyznačena nebyla. Personálně byl na IOS Jihlava podstav. Složení směn bylo různé. Pracovníků na směně bylo sedm, a to vedoucí, pět pracovníků u okresů a jeden na pultu centralizované ochrany s tísňovou linkou a lustracemi, které se neobsazovaly, pult byl prázdný. Přesčasové hodiny byly plánovány dopředu. Přesčasy byly nazývány jako zelené hodiny, nebyly propláceny, byly zdůvodněny zájmem služby, který si vykládal jako personální podstav. Jednalo se o sálové pracoviště, vzájemný kontakt pracovníků byl samozřejmý. Vzájemná zastupitelnost možná byla, podle svědka však oběd na půl hodiny s možností zastoupení nebyl možný, maximálně tak na 15 minut. S výkazem doby služby seznamován nebyl. Domnívá se, že přestávky nečerpal nikdo, nebyly plánovány, nebylo to možné, bylo možné pouze se jít najíst a poté jít zpět, čerpat přestávku bylo možné pouze tehdy, když nebyl nápad. Při přestávce neopouštěl pracoviště, kromě jídelny, toalety a šatny nikam nechodil, systém služby to neumožňoval, přičemž na tuto situaci upozorňovali svého vedoucího.
43. Č. K. ve výpovědi dne 19.10.2015 uvedl, že zastával pozici vrchního inspektora IOS Jihlava. Sloužily se 12 nebo 24 hodinové směny. Plán služeb zpracovával vedoucí a dopředu jej dal k dispozici ve vytištěné formě, ale přestávky v něm uvedeny nebyly. Podle svědka byl na IOS Jihlava personální podstav, pracoviště bylo sálové a byl umožněn vzájemný kontakt pracovníků. Vzájemná zastupitelnost byla možná, bylo možné zastoupit se kvůli obědu nebo toaletě, bylo možné čerpat přestávku na oběd, avšak podle možností, neboť pokud měl někdo práci, zastoupit ho nikdo nemohl. Kromě oběda chodil do kuchyňky, ale opět až poté, co měl hotovu práci. Kolega ho mohl zavolat, že má práci, a tu šel vyřídit na sál. Budovu ředitelství nebylo možné podle svědka opustit, netolerovalo by se to, p. D. by to nepřipustil. S výkazem doby služby nebyl seznámen a přestávky nebyly

- plánovány. Přestávky ostatních kolegů probíhaly podobně. Hodiny přesčas znali dopředu, bylo jim zdůvodněno, že 150 hodin přesčas mohou odpracovat zadarmo.
44. M. S. ve výpovědi dne 19.10.2015 uvedl, že pracoval na pozici operačního důstojníka. Plánován byl oběd, ale provozem jídelny, přestávky dopředu plánovány nebyly. Plánovány byly směny i přesčasové hodiny, kvůli podstavu, přičemž více než 150 hodin přesčas plánováno nebylo, protože to by už muselo být proplaceno. Na systém služeb opakovaně upozorňoval též vedoucího p. D. Svědek uvedl, že nebylo připuštěno vzdálit se ze střediska. Pokud byl velký nápad, nemohl odejít na oběd, až později mu ho donesli kolegové. Přestávku si vybíral, pokud byl klid na pultu. Po vysvětlení rozdílu mezi přestávkou na jídlo a oddech a přiměřenou dobou na jídlo a odpočinek svědek uvedl, že podle jeho názoru si po celou dobu vybírali pouze přiměřenou dobu na jídlo a oddech a přestávka možná nebyla. Z hlediska personální dostatečnosti byl podstav, pracovníci dosluhovali 150 hodin zdarma tak, aby operační středisko vůbec mohlo fungovat. Stávalo se, že například na pultu pro Havlíčkův Brod a Pelhřimov seděl pouze jeden člověk. Svědek dále uvedl, že pokud šel na toaletu, po tuto dobu jej zastupoval kolega na pultu, který obsluhoval dva pulty najednou, a pokud bylo mnoho práce, musel počkat. Zastupitelnost nebyla možná, jednalo se podle svědka spíše o výpomoc. U ostatních kolegů probíhaly přestávky totožným způsobem. Operační středisko nebylo možné opouštět, bylo možné jít pouze na jídlo do jídelny, budovu neopouštěli nikdy.
45. Žalovaná dále, s odkazem na návrh žalobce, vyslechla bývalé příslušníky IOS Jihlava R. H., Z. Č., L. V. a J. K.
46. R. H. ve výpovědi dne 6.11.2015 uvedl, že vykonával funkci policejního inspektora, působil na obsluze linky 158 a pultu centralizované ochrany a též obsluhoval lustrace. Sloužil směny 24 hodin, výjimečně 12 hodin, směny nebyly započítávány celé, což bylo odůvodněno přestávkami. Bylo možné se pouze najíst, zákonnou přestávku si představuje tak, že by se mohl sbalit a na 30 minut odejít pryč, což nebylo možné. Nevěděl, ve kterých konkrétních časech měl přestávky naplánovány. Věděl dopředu, že bude mít naplánovány přesčasy, bylo jim řečeno, že mají odpracovat 150 hodin ročně zdarma. Plán služeb svědek chápal jako rozkaz vedoucího. Nebylo podle něj možné dodržovat přestávku v pevných časových intervalech a nebylo možné ani opustit budovu. Doba jídla trvala nejdéle podle svědka 30 minut a ihned po jídle se vraceli zpět. Chodili pouze do jídelny a do kuchyňky. Nebylo možné zjistit, zda byly naplánovány přestávky, v plánu služeb nebylo uvedeno, kdy má čerpat přestávku, neboť byl evidentní nedostatek pracovníků. Z nařízení vedoucího nebylo možné opouštět budovu, svědek by k opuštění budovy musel žádat vedoucího operačního střediska, který by to ve výjimečných případech zřejmě povolil, ale pravidelné odchody například do restaurace nikoli. Stravu měli pracovníci zabezpečenou - ve všední den měli oběd v jídelně a na noc mražené jídlo, v sobotu a v neděli dvě mražená jídla. Systém fungoval tak, že pokud telefon nevzal, převedl se na pulty operačních důstojníků a některý z nich jej vyřídil, což chápal jako nezbytnou výpomoc. Svědek dále uvedl, že měl na sobě sluchátka, a když zaznamenal hovor, vrátil se k pultu a hovor přijal, jinak by se hovor převedl na některého z operačních důstojníků.
47. Z. Č. ve své výpovědi dne 6.11.2015 uvedl, že působil na pozici operačního důstojníka IOS Jihlava. Z důvodu nedostatku pracovníků byl zaveden namísto 12 hodinového režimu

směn 24 hodinový režim. Přestávky plánovány nebyly, nebyly nikde uvedeny. Přestávku si vybírali, pokud nebyl nápad. Systém vnímali tak, že pracoviště nemohou opustit, přestávku na jídlo si brali, když ji potřebovali, na dobu přestávky nebrali ohled, někdo jedl 10 minut a někdo 30 minut. Svědek uvedl, že nezná rozdíl mezi přestávkou na jídlo a odpočinek a přiměřenou dobou na jídlo a odpočinek. V době přestávky se nemohl vzdálit z pracoviště nebo budovy, pouze pokud by za sebe našel náhradu. Služby se plánovaly v EKIS, z něj se vytiskly a pověsily na nástěnku, prostřednictvím které se se službami seznamovali. Do EKIS mohli nahlížet pouze vedoucí směn. Byl seznámen s tím, že má být odslouženo 150 hodin ročně přesčas, neboť na středisku byl podstav pracovníků. Zastupitelnost byla možná, byli univerzální pracovníci, běžně jeden příslušník obsluhoval různé okresy, bylo zapotřebí pro jednotlivé okresy znát různá specifika.

48. L. V. ve své výpovědi dne 6.11.2015 uvedl, že pracoval na pozici komisaře IOS Jihlava. Sloužil převážně 24 hodinové směny, někdy též 12 hodinové, odečítány byly dvě hodiny resp. jedna hodina. Přestávky na jídlo a odpočinek nebyly dopředu plánovány, na chvíli se vystřídali na jídlo, když měl telefon, vracel se k pultu jej vyřídit. Svědek uvedl, že nezná rozdíl mezi zákonnou přestávkou na jídlo a odpočinek a přiměřenou dobou na jídlo a odpočinek. Uvedl, že nebylo možné vzdálit se v době přestávky z budovy a z důvodu charakteru práce musel být stále připraven. Podle vedoucího se pracoviště nesmělo opouštět. Plán služeb měl vedoucí připraven dopředu i s přesčasy tak, aby nemusely být proplaceny, přesčasy byly zdůvodněny charakterem služby. V plánu nebylo uvedeno ohledně přestávek nic. Svědek dále uvedl, že se vyskytovaly situace, kdy byla zátěž velká a kdy pracovníci byli potřeba. Na směně bylo osm osob, šest důstojníků pro operační řízení a dvě osoby na lince 158, pultu centralizované ochrany a lustracích. Zastupitelnost možná byla, byla nutná vzájemná výpomoc, kolega vzal hovor a poté mu ho předal k dalšímu řešení, neřešil za něj celou událost, jednalo se spíše o výpomoc než o zastupitelnost.
49. J. K. ve své výpovědi ze dne 6.11.2015 uvedl, že přibližně do konce roku 2007 vykonával pozici operátora IOS Jihlava. Sloužil 12 hodinové služby, započítáváno bylo zřejmě 11 hodin. Domnívá se, že přestávky nemohly být plánovány, protože to systém služby neumožňoval, na pevný časový úsek plánovány nebyly. Podle svědka to probíhalo tak, že odešel na denní místnost, snědl jídlo a šel zpět k pultu, tedy jedl s ohledem na časové možnosti. Systém služby neumožňoval vzdálit se. Na lince 158, kde působil, zvonily telefony stále, pokud práci nestíhal, hovory za něj přijímali operační důstojníci či pracovník na lustracích. Plán služeb byl pravděpodobně na nástěnce. Neví, jestli měl plánovány hodiny přesčas. Ohledně personální dostatečnosti uvedl, že na lince 158 mohli pracovat i dva nebo tři pracovníci, jeden byl nedostatečný. Zastupitelnost možná byla. Za celou dobu služby se nezastavil.
50. Dále žalovaná vyslechla velitele směn J. M., S. H., J. Š., I. Z. a bývalého vedoucího IOS Jihlava R. D.
51. P. M. ve výpovědi dne 9.11.2015 uvedl, že plán služeb byl uložen u vedoucího směny v tištěné podobě, byl na něm jmenný seznam, příslušníci v něm byli rozděleni podle toho, na kterém stole sloužili. Kalendář byl rozdělen na okna, do kterých se vepisovaly služby (denní či noční pro 12 hodinové směny, případně bylo uvedeno, že se jedná o 24 hodinovou směnu). Služby neplánoval, pouze je na základě podkladů od vedoucího zadával

do EKIS, kde byly přestávky plánovány po pěti hodinách, v plánu služeb přestávky uvedeny nebyly, plán se mohl operativně upravovat, pokud měl příslušník odpracovat více či méně, neupravoval se plán, pouze zápis v EKIS. V EKIS byly přestávky nastaveny automaticky nebo je zapisoval ručně podle vzoru tam uvedeného. Přestávky byly podle svědka naplánovány všem příslušníkům na stejnou dobu. Plán z EKIS se netiskl, příslušníci k němu neměli přístup. Když si pracovník vybíral přestávku, povinnosti za něj plnili kolegové, kteří zůstali na pracovišti. Svědek dále uvedl, že nezná rozdíl mezi přestávkou na jídlo a odpočinek a přiměřenou dobou na jídlo a odpočinek. Dále uvedl, že nikomu nenařizoval, v kolik hodin přesně má přestávku. Budovu krajského ředitelství opouštěli příslušníci pouze ve výjimečných případech, například v případě nevolnosti a následné nutnosti odejít k lékaři. N., jestli p. D. zakazoval opouštět budovu. Nestalo se, že by se ho někdy příslušník dotázal na to, kdy má přestávku, a sdělil, že v době jejího čerpání opustí IOS Jihlava. Povaha služby byla taková, že po dobu 24 hodin byla nutná připravenost a reakce na tísňovou výzvu, nemusela být ale připravena celá směna, bylo možné odejít na oběd či na toaletu, ale provoz musel být zajištěn. Plánování přestávek se neslučuje s charakterem vykonávané služby. Personální obsazenost byla nedostatečná, podle svědka byly nutné přescasy.

52. S. H. ve výpovědi ze dne 9.11.2015 uvedl, že působil na pozici vedoucího směny IOS Jihlava do února 2008. Sloužily se směny v délce 24 či 12 hodin, směny plánoval p. D., započítáváno bylo 22 resp. 11 hodin, což bylo zdůvodňováno přestávkami na oběd. Uvedl, že nezná zákonný rozdíl mezi přestávkou na jídlo a odpočinek a přiměřenou dobou na jídlo a odpočinek. Po dobu oběda byli zastupováni kolegy, na oběd chodili, až pokud byl klid na pultu. Přestávky plánovány nebyly. S plánem služeb byli seznamováni prostřednictvím nástěnky, přestávky v něm nebyly. V případě oběda byli zastoupeni kolegy z pultu, pokud měli mražené jídlo, jedli jej v kuchyňce, kam byl slyšet provoz, a měl-li závažnější případ, šel jej sám vyřídit. V době přestávky se mohl vzdálit z pracoviště (toalety a šatna nebyly jeho součástí, na operačním středisku byla kuchyňka, hlavní místnost a místnost vedoucího), nikoli z budovy. O opuštění budovy jej nikdo nežádal, a ani by to nepovolil, neboť by se dostal do problémů. Bylo zakázáno opouštět budovu, což chápal jako rozkaz. S výkazem doby služby za odsloužený měsíc byli seznamováni. Svědek dále uvedl, že podle něj byl zaměstnanců dostatek. Zastupitelnost byla možná, prosazovala se nutnost znalosti více okresů, jinak by nemohl odejít na oběd či toaletu. Sám byl zatížen méně než pracovníci na pultu. Nápad se v jednotlivých dnech různil.
53. J. Š. ve své výpovědi dne 20.11.2015 uvedl, že v rozhodné době mělo IOS Jihlava vysoké podstavy. Nebylo možné na 30 minut opustit budovu a nezajímat se o dění na operačním středisku, oběd se snažili vyřešit co nejrychleji, přestávku na oběd řešili jako přestávku na jakoukoli jinou stravu, tedy ohřáli si jídlo a pokud to bylo možné, na kuchyňce jej i snědli, nebo si je nosili na operační pult. Operační středisko a budova krajského ředitelství se opouštěly pouze ve výjimečných případech (nevolnost a nutnost návštěvy lékaře), on sám budovu nikdy neopustil. Bez jeho svolení nemohl nikdo v době přestávky opustit budovu, svědek toleroval pouze odchody za účelem kouření. Všichni na směně se snažili chovat ohleduplně k ostatním, neboť si uvědomovali, že jejich případná absence se projeví ve zvýšené zátěži ostatních důstojníků operačního střediska. I v případě kouření měli sluchátka, ve kterých slyšeli provoz svého pultu, a pokud cokoli ve sluchátkách zachytili,

okamžitě se vraceli na pracoviště. Sluchátka nosili všude, kde byl signál, tedy i na šatnu a toaletu. Přesčasy, tzv. zelené hodiny, byly plánovány dopředu, což bylo zdůvodňováno potřebou zajištění nepřetržitého výkonu služby a s ohledem na podstav. Služby byly plánovány. Plánování přestávek v EKIS bylo pouze formální. Směny byly 24 či 12 hodinové a zapláceno bylo 22, resp. 11, hodin, tyto hodiny se nepromítly ani v přesčasových hodinách. Přestávky se nevybírali. Nebyl stanoven postup, jak vybírat přestávky, pokud nemohly být čerpány v naplánované době.

54. I. Z. ve výpovědi dne 20.11.2015 potvrdil, že přestávky neprobíhaly tak, že by pracovníci v předem daný čas na 30 minut opustili pracoviště či budovu a nezajímali se o to, co se na pracovišti děje. V době tvrzených přestávek neopouštěl budovu, neboť to nebylo uskutečnitelné. Přesčasy byly plánovány, za jeden rok měl navíc odslouženo i 209 hodin, což bylo zdůvodňováno nedostatkem pracovníků. Nebylo možné opustit pult nebo odejít pryč, kromě toalety, jídla či kouření. Plán služeb byl u vedoucího směny, v závažných případech byly služby vyměněny. V plánu služeb nebyly údaje o přestávkách. O plánovaných přestávkách nevěděl, neměl přístup do EKIS, do něj se běžný příslušník nedostal. S výkazem doby služby pracovníci seznamováni nebyli, pouze s tím, kolik hodin přebývá nebo schází s ohledem na fond pracovní doby.
55. R. D. ve své výpovědi dne 20.11.2015 uvedl, že plány služeb, které vytvářel a které byly vyvěšovány na operačním středisku, neobsahovaly údaje o přestávkách. Poté, co začal fungovat EKIS, musely být zpracovány v souladu s ním a byly ukládány pravděpodobně v „ETR“ i fyzicky u sekretářky. Uvedl, že neví, zda měli podřízení přístup do EKIS. Přestávky byly plánovány formálně v rámci EKIS, většinou je plánovala sekretářka dle jeho pokynu. Vycházelo se z charakteru služby, kdy nebylo možno dopředu stanovit, že v konkrétním čase nebude nápad. Činnost operačních důstojníků je specifická, při plánování přestávek se vycházelo z toho, že v rámci EKIS i přes charakter této služby musely být naplánovány dopředu, nešlo je vynechat a zpětně dopisovat podle faktické doby čerpání přestávek. Není si vědom toho, že podřízeným v době přestávky zakazoval opustit budovu krajského ředitelství, zákaz opouštět budovu neexistoval, nebylo to ale běžné. Pokud policisté potřebovali, běžně jim to on nebo vedoucí směny umožnili, a to i v dobu mimo plánované přestávky. Přístup do EKIS měli i vedoucí směny, kteří mohli případné dotazy na časy plánovaných přestávek zodpovědět. Nebylo však možné, aby bez vědomí vedoucího směny policisté opouštěli pracoviště, a čerpání přestávek záviselo na postupném zastupování na jednotlivých stolech nebo pracovištích. Svědek dále uvedl, že si není si vědom toho, že by plány byly do EKIS zadávány zpětně. Bylo věcí jednotlivých pracovníků, jakým způsobem přistoupili k čerpání jednotlivých přestávek, a pokud si nechali sluchátka a nepředali zastupitelnost druhému pracovníkovi, byla to jejich iniciativa. Neexistoval ústní ani písemný pokyn, který by takovým způsobem nařizoval čerpat přestávku, podle svědka technologie operačního střediska plně umožňovala zastupitelnost na pracovištích. Pokud policisté nemohli v době plánovaných přestávek tuto přestávku čerpat, měli možnost čerpat přestávku v náhradní době. Z jeho pohledu nebylo IOS Jihlava zahlceno tak, aby nebylo možné čerpat přestávky.
56. Žalovaná dále vyslechla bývalé vedoucí Operačního odboru Policie ČR správy Jihomoravského kraje, kteří byli nadřízeni vedoucímu IOS Jihlava, a to J. Š. a K. P.

57. J. Š. ve své výpovědi dne 20.1.2016 uvedl, že operační odbor řídil operační střediska Jihlava a Zlín a fakticky byl nadřízeným vedoucího IOS Jihlava. IOS Jihlava začalo plně fungovat od 1.1.2007. Na celém odboru platily 12 hodinové denní a noční služby a 3 dny volna, případný nedostatek hodin se dorovnal směnou navíc. Služby plánoval podle předpisu o zřízení IOS Jihlava p. D., jednalo se o pokyn ředitele správy Jihomoravského kraje č. 122/2006, jednotný výkon IOS Jihlava, kde byly uvedeny úkoly vedoucího, velitelů směn, vrchních komisařů a vrchních inspektorů. Přestávky se plánovaly, užívalo se EKIS, který neumožňoval službu bez přestávky naplánovat. Plány služeb byly též v papírové podobě, měly být vystaveny a dány k dispozici všem příslušníkům. Jednalo se o standardní tiskopis, kde se daly přestávky vyznačovat, aby se s nimi příslušníci mohli seznámit. Pracovník, který čerpal přestávku, měl vyznat kolegu, ať práci převeze. Pokud přestávky nelze čerpat v naplánované době s ohledem na rozpracovanou událost a příslušník by ji nechtěl předávat, protože by to nebylo kolegiální, přestávka by se posunula až na pozdější dobu. Velitel směny měl tuto skutečnost poznamenat a zpravit o tom vedoucího operačního střediska, který by změnu vyznačil v plánu a v EKIS. Se vzájemným zastupováním se počítalo, bylo v souladu s předpisem, technologie to umožňovala. Svědek uvedl, že neměl informace o tom, že by docházelo k problémům při čerpání přestávek. Nikdy neřešil žádnou nespokojenost příslušníků IOS Jihlava ohledně systému služeb, připomínky byly pouze k délce směny. Způsob trávení přestávky byl záležitostí příslušníků. Velitel směny podle svědka mohl omezit přestávku příslušníka v případě, že by měl příslušník rozpracován závažný případ. Podle faktického stavu byla dle názoru svědka na IOS Jihlava personální dostatečnost. Systém nepočítal s velkou nemocností, kurzy apod., při plánování stavů se vycházelo z průměrných údajů, přesčasy nebyly plánovány systematicky. Svědek dále uvedl, že bylo povinností každého příslušníka hlásit nemožnost čerpat přestávku ve stanovené době a žádat o její přesunutí, velitel směny měl tuto skutečnost zaznamenat a nahlásit vedoucímu, který měl tuto změnu vyznačit jak v papírovém plánu, tak v EKIS.
58. K. P. ve výpovědi dne 20.1.2016 uvedl, že působil od 1.1.2007 do 31.1.2008 jako náměstek ředitele Městského ředitelství policie Brno, od února 2008 jako vedoucí integrovaného operačního střediska Brno, resp. operačního odboru Brno do 31.10.2010. Nebyl nadřízeným pracovníků z Jihlavy. V Jihlavě služby plánoval p. D. Neměl indicie o nespokojenosti příslušníků IOS Jihlava se systémem služeb a jejich plánováním, s řadovými policisty z Jihlavy do styku nepřišel, nebyl mu znám zákaz opouštět v době přestávky budovu, ve které bylo IOS Jihlava umístěno. Na porady zpravidla nejezdil. IOS Jihlava řídil p. D. zcela samostatně.
59. Žalovaná konečně vyslechla též služební funkcionáře K. S. a M. T.
60. K. S. ve své výpovědi dne 18.12.2015 uvedl, že se od 1.1.2009 podílel na převzetí IOS Jihlava v souvislosti s vybudováním týmu pro vznik ředitelství policie kraje Vysočina. IOS Jihlava již bylo vybudováno, případné analýzy zatíženosti prováděl vedoucí IOS Jihlava p. D. pro náměstka p. V., který porovnával jednotlivá operační střediska co do zatíženosti. Početní stav na IOS Jihlava řešil až v závěrečné fázi přebírání krajského ředitelství, od 1.1.2010 zde bylo na operačním odboru systematizováno 39 služebních míst. Dle jeho informací příslušníci na IOS Jihlava před převzetím KRPV měli přestávky, které jim nebyly započítávány do doby výkonu služby. Ohledně zastupitelnosti před rokem 2010

vedl, že se s ní počítalo, a dle jeho informací k ní docházelo. Operační stoly byly uzpůsobeny k tomu, aby jakýkoli příslušník převzal akci nebo aby byla akce předána na jakýkoliv stůl. Neměl informace o nespokojenosti příslušníků IOS Jihlava se systémem služeb a jejich plánování a nevěděl o zákazu opouštět pracoviště IOS Jihlava. Ohledně doby před 1.1.2010 uvedl, že řízení výkonu služby na IOS Jihlava nebylo v kompetenci týmu pro budování KRPV.

61. M. T. ve svědecké výpovědi dne 15.1.2016 uvedl, že od 1.1.2007 do 31.12.2008 působil na pozici ředitele okresního ředitelství policie Jihlava, od 1.1.2009 do 31.12.2009 jako vedoucí územního odboru vnější služby Jihlava a od 1.1.2010 na pozici náměstka ředitele KRPV pro vnější službu. K rozhodnému období uvedl, že před rokem 2010 byla na IOS Jihlava personální nedostatečnost.
62. Podle zdejšího soudu ze svědeckých výpovědí, jak byly shrnuty výše, nelze dovodit, že operačním důstojníkům ISO Jihlava v rozhodném období byly poskytovány přestávky ve službě na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Svědci shodně vypověděli, že možnost oddechu a stravy závisela na aktuálním „nápadu“ na pracovišti, tedy že se vyskytovaly jak situace, kdy možnost vzdálení se z pracoviště byla možná, tak i situace, kdy byla omezená či nebyla vůbec žádná. Ovšem i tehdy, kdy se příslušníci z pracoviště vzdálit mohli, byla ve většině takových případů zjevná nutnost připravenosti na okamžitý návrat na pracoviště, čemuž museli přizpůsobit způsob trávení „přestávek“. Žalovaná nicméně mezi uvedenými situacemi nerozlišuje.
63. Z provedených svědeckých výpovědí vyplývá, že příslušníci neměli možnost v době služby po dobu zákonem stanovené délky trvání přestávky se skutečně nezajímat o dění na pracovišti a svoji práci nevykonávat. V tomto směru není rozhodné to, že se jednalo o nepřetržitý výkon služby, to v daném případě není předmětem sporu a samo o sobě to nevyklučuje možnost čerpání přestávek. V tomto směru jsou důležité především podmínky výkonu práce, tedy zda možnosti pracoviště byly takové, že čerpání přestávek i v nepřetržitém provozu umožňovaly. Z výpovědí svědků nicméně vyplývá, že především z hlediska charakteru služby v daném případě taková možnost zajištěna nebyla, s ohledem na personální podstav na pracovišti IOS Jihlava, kdy nebylo možné na dobu přestávky na jídlo a odpočinek předat pracoviště zastupujícímu pracovníkovi, což vedlo k takovým situacím, kdy pracovníci obědvali v kuchyňce se sluchátky, byli neustále připraveni v případě potřeby okamžitě reagovat, a v případě vysokého nápadu obědvali u pultu operačního střediska.
64. Pokud jde o zastupitelnost, ze svědeckých výpovědí vyplývá, že zastupitelnost pracovníků (operačních důstojníků, kdy jedním z nich byl v rozhodném období též žalobce) v určité míře sice možná byla, ovšem nikoli pro účely čerpání přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb. Takové zastupování nebylo personálně ani organizačně zajištěno, a nebylo ani plánováno. Nelze tedy dovodit, že svědky zmiňovaná „zastupitelnost“ sloužila účelu čerpání přestávky - jednalo se maximálně o výpomoc, a to navíc dle aktuální situace nápadu a personálního obsazení pracoviště.
65. Pokud žalovaná uvádí, že příslušníci mohli nemožnost čerpání přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. namítat (hlásit nadřízeným příslušníkům) a poté by jim

bylo umožněna čerpat ji v jiném čase, tak tato argumentace se míjí s tím, co svědci vypověděli. Jednak taková možnost by podle zjištěných skutečností nebyla přípustná vždy (byla by možná s ohledem na aktuální nápad), a také je třeba zdůraznit, že je věcí bezpečnostního sboru resp. jeho představitelů, kontrolovat, zda pracovníci přestávku čerpají či nikoli, a případně jim čerpání přestávky nařídit.

66. Co se týká argumentace žalované, že přestávky byly plánovány formálně všem operačním důstojníkům stejně, neboť povaha výkonu služby neumožňovala přesně naplánovat a dodržovat dobu přestávky jednotlivých pracovníků, a že přestávky bylo nutné vybírat s ohledem na aktuální nápad, k tomu zdejší soud uvádí, že tato argumentace nevyvrací zjištění, že na IOS Jihlava nebylo často možné s ohledem na nápad a personální podstav přestávku vybrat. Žalovaná tudíž ani nevyvrací, že přestávky byly v EKIS plánovány všem pracovníkům dopředu a na stejnou dobu, čemuž odpovídají výpovědi svědků o tom, že přestávky, byť byly formálně plánovány a operační důstojníci o možnosti resp. nutnosti čerpání přestávek věděli mj. díky interním pokynům, ve skutečnosti nebylo možné čerpat. Žalobce navíc, pokud jde o takto formálně dopředu naplánované přestávky, neměl do EKIS přístup. EKIS tak nemohl reálně čerpané přestávky zachycovat.
67. Totéž lze uvést k závěrům žalované, že z interních pokynů a ze zákona č. 361/2003 Sb. plynulo, že je potřeba hlásit nedostatky na pracovišti a že s příslušnými pokyny byl žalobce seznámen a že nikdy se v tomto ohledu neřešila žádná stížnost. Tyto argumenty nemohou na skutkových závěrech plynoucích z dokazování nic změnit. Žalovaná tak nepřipadně převádí odpovědnost za čerpání přestávek toliko na samotné pracovníky, kteří jako příslušníci bezpečnostního sboru, podobně jako zaměstnanci ve vztahu k zaměstnavateli, vykonávají službu podle pokynů představených bezpečnostního sboru.
68. Pokud žalovaná argumentuje zjištěnými přibližnými údaji o zatíženosti na jednotlivých operačních pultech, kdy uvádí průměrný počet událostí v jednotlivých letech a zmiňuje, že tyto obecné údaje o zatíženosti zpochybňují tvrzení některých svědků o tom, že jejich zatíženost po dobu směny byla taková, že se nemohli od operačního pultu vzdálit a jedli na pultu, aby nevypadli z dění na operačním středisku, tak k tomu soud uvádí, že údaje o průměrné zatíženosti operačních pultů (průměrný počet událostí na pultu) nejsou způsobilé prokázat, zda operační důstojníci měli možnost čerpat přestávku na jídlo a odpočinek či nikoli, neboť se jedná o pouhý počet událostí (a nikoliv například čas, po který byly tyto události řešeny), nadto žalovaná sama uvádí, že relevantní data, ze kterých by se dal vytvořit časový snímek jednotlivých služeb žalobce, se z důvodu skartace dat a služebních pomůcek nepodařilo zajistit.
69. Pokud žalovaná dovodila, že navzdory žalobcovu tvrzení o nemožnosti opouštět pracoviště jsou z výpisu ze systému elektronické kontroly vstupu (dále jen „EKV“) patrné vstupy, výstupy a pohyby žalobce v době služby po areálu a to, že žalobce opouštěl služebnu pravidelně, opakovaně a několikrát za směnu a že v době služby opouštěl i areál, tak k tomu soud uvádí, že samotná skutečnost, že žalobce opouštěl pracoviště, nutně neznamená, že tak činil za účelem čerpání přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. Tu je zcela případná argumentace žalobce, že žalovaná nezjistila, zda čtečka byla používána i k využití toalety, šatny, kuchyňky, místa pro kouření, jaké povinnosti a pokyny museli příslušníci plnit a pohybovat se tak po budově, jaké pokyny dostávali od

vedoucího směn, vedoucího IOS, zda museli komunikovat s policisty z jiných oddělení, kdy a za jakých podmínek navštěvovali služebního lékaře atd. Současně je třeba upozornit, že jak uvádí sama žalovaná, tak EKV obsahuje data vázaná ke služebnímu průkazu žalobce pouze od 13.10.2008 do 31.12.2009, tedy nikoli po celé období roku 2007 až 2009.

70. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí dovodila, že sluchátka sama neumožňovala příjem hovoru a že kdyby příslušníci nereagovali na hovor, tak ten by se převedl k jinému příslušníkovi nebo by si jej na sebe vztáhl velitel směny, tak soud uvádí, že svědecké výpovědi tomuto tvrzení neodporují, nicméně podstatné opět je, že převedení hovoru k jinému příslušníkovi bylo sice možné, avšak s ohledem na nápad v některých případech nebylo v možnostech zastupujícího příslušníka tyto hovory vyřizovat. Dále je nutné zdůraznit, že i v případě, že by příslušníci neměli zakázáno opouštět areál, jak uvádí žalovaná, tak ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že to s ohledem na množství práce a počet pracovníků zpravidla možné nebylo.
71. Co se týká argumentace nadbytečností výsledku některých osob, tak k tomu soud uvádí, že podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Bylo tedy na žalované posoudit, které důkazy provede a které svědky vyslechne tak, aby byl zjištěn stav věci, o kterém nebudou důvodné pochybnosti. Podle zdejšího soudu obsah správního spisu, pokud jde o způsob provádění dokazování, nesvědčí ani o účelovosti ani nadbytečnosti výslechů svědků.

IIIb. Proplacení neposkytnutých přestávek na jídlo a odpočinek

72. Jak žalobce v žalobě předestírá, s ohledem na to, že takto „v přestávkách“ odpracované hodiny (dle údajů předaných žalovanou žalobci šlo o 463,5 hodin) nebyly žalobci započítány do výkonu služby, byl nesprávně vypočítán i počet odpracovaných hodin, které měly být žalobci proplaceny.
73. Žalobce dne 1.9.2010 prvostupňový orgán požádal o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny v období let 2007, 2008 a 2009 s tím že v těchto letech mu v rozporu se zákonem č. 361/2003 Sb. byla odečtena z doby řádné služby doba na jídlo a oddech. Z této žádosti a jejího doplnění ze dne 10.9.2010 podle zdejšího soudu jednoznačně a bez jakýchkoli pochybností plyne, že žalobce žádá o proplacení odpracovaných hodin, které mu nebyly coby přestávky ve smyslu § 60 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. do celkově vykonané služby započítány.
74. Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že pokud by žalobci bylo započteno 24 hodin, resp. 12 hodin, vykonal by základní dobu služby dříve, než když bylo započteno 22 hodin, resp. 11 hodin – pořád by se podle prvostupňového orgánu jednalo o základní dobu služby.

Pokud by však byla doba plánovaná na přestávky započtena do doby služby, je nutno věc posoudit i ve vztahu k § 125 zákona č. 361/2003 Sb. Podle prvostupňového orgánu mohl žalobce, kromě základní doby služby, odpracovat za kalendářní rok službu přesčas v rozsahu 150 hodin, za kterou mu nebyl v souladu se zákonem poskytnut ani služební příjem, ani náhradní volno.

75. Proti závěru prvostupňového orgánu, že jeho služební příjem by byl stejný jak v případě, kdy by mu bylo započteno 22 hodin, resp. 11 hodin, tak v případě, kdy by mu bylo započteno 24 hodin, resp. 12 hodin, brojil žalobce v odvolání. Namítal, že nezapočítané hodiny musí být posouzeny jako přesčas s poskytnutím služebního příjmu, jelikož mu nebylo poskytnuto náhradní volno a navíc tyto hodiny přesahují zákonem stanovený rozsah 150 hodin.
76. Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí uvedla, že nevedla žádné dokazování k problematice nařizované služby přesčas podle § 54 zákona č. 361/2003 Sb., resp. k přesčasům do 150 hodin (tzv. zelené hodiny, tj. v důležitém zájmu služby nařízený výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce), neboť tato problematika je předmětem odvolacího řízení vedeného pod č.j. KRPJ-3046/ČJ-2016-1600KR. Předmětem tohoto řízení je pouze problematika nařizování, plánování a čerpání přestávek ve službě.
77. Zdejší soud má takové vypořádání odvolací námitky žalobce za nepřezkoumatelné. Předmětem žádosti nebyla „problematika nařizování, plánování a čerpání přestávek ve službě“ ani otázka proplacení přesčasových hodin (kromě nezapočítaných hodin přestávek), nýbrž posouzení nároku na proplacení všech neoprávněně odečtených přestávek z odpracované doby žalobci v letech 2007 až 2009, což má vliv na rozhodnutí o výši odchodného žalobce (pokud jde o určení výše odchodného, jedná se o věc, jež je u zdejšího soudu evidována pod. sp. zn 62 Ad 5/2016). Z prvostupňového rozhodnutí plyne, že pokud jde o neproplacené přestávky, prvostupňový orgán odkázal, bez uvedení jakéhokoli bližšího přehledu žalobcem odpracovaných hodin v základní směně a v přesčasech, včetně všech nezapočítaných přestávek, na § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., podle něhož lze příslušníkovi v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.
78. Žalovaná se pak odvolací námitkou i úvahou prvostupňového orgánu vůbec nezabývala, a v této části je tudíž její rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné.
79. Obiter dictum zdejší soud uvádí, že pokud by úvaha prvostupňového orgánu měla znamenat, že nezohledněné přestávky v rámci základní doby služby prvostupňový orgán „automaticky“ započítává do 150 hodiny ve smyslu zákona č. 361/2003 Sb., tak takové úvaha je nesprávná. Prvostupňový orgán touto logikou z formálně evidované přestávky činí nařízený přesčas, což je výklad zcela absurdní, neboť o takto nařízené práci „přesčas“ v době přestávek na jídlo a oddech by jednak žalobce musel vědět, a ze správního spisu by taková skutečnost musela plynout, nadto práce přesčas nejenže musí být formálně nařízena, ale především dostatečně zdůvodněna. V této souvislosti nelze než poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s nařízením práce přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. „*Služba přesčas nařízená dle § 54 odst. 1 služebního zákona*“

představuje výjimečné opatření a je podmíněna důležitým zájmem služby. Není-li podmínka naplněna, je tato služba nařízena v rozporu se zákonem. Závěr stěžovatelky, že v případech neoprávněného výkonu služby v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce příslušníkovi nenáleželo žádné plnění, není ústavně konformní a odporuje zásadám demokratického právního státu i obecnému principu spravedlnosti. Z těchto důvodů se jedná o mezeru v zákoně, kterou je třeba na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 služebního zákona uzavřít tak, že příslušník má nárok na náhradní volno, případně na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, i za každou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, která mu byla nařízena v rozporu se zákonem“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.11.2013, č.j. 6 Ads 16/2013-60).

80. Pokud žalobce poukazoval na to, že žalovaná byla v řízení nečinná, tak k tomu soud uvádí, že žalobce v tomto směru uplatnil příslušný prostředek ochrany proti nečinnosti ve smyslu § 79 a násl. s.ř.s., přičemž o žalobě na ochranu proti nečinnosti bylo zdejší soudem rozhodnuto usnesením ze dne 26.5.2016, č.j. 62 A 21/2016-132.
81. Namítal-li žalobce poprvé až v žalobě, že v případě přesčasových směn (tzv. zelených hodin), z nichž mu též byly odečítány přestávky, jejich nařizování nebylo odůvodňováno vůbec nebo pouze personální nedostatečností, tak otázka nařizování a odůvodňování přesčasů vůbec nebyla předmětem jeho žádosti, stejně jako se logicky touto otázkou – kromě odpracovaných hodin přestávek – nezabýval ani prvostupňový orgán, ani žalovaná. Zdejší soud se proto touto argumentací nezabýval, neboť s předmětem přezkumu nesouvisí; takovou argumentaci musí žalobce nejprve uplatnit u svého bývalého zaměstnavatele.

IIIc. Závěr

82. Žalovaná tak skutková zjištění nesprávně vyhodnotila a skutečně odpracované hodiny žalobci do výkonu práce nezapočítala. Z provedeného dokazování vyplývá, že se na IOS Jihlava v období 2007 až 2009 neposkytovaly přestávky na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., nýbrž maximálně mohla být výše popsáným způsobem poskytována přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. Proto v dalším řízení do počtu odpracovaných hodin za směny žalovaná zahrne i původně odečítané přestávky. Správním spisem v této souvislosti prochází tabulka žalované obsahující výpočet žalobcem odpracovaných hodin včetně přestávek, na kterou odkazuje žalobce v žalobě. Žalovaná proto v dalším řízení zjistí počet odpracovaných hodin v rámci původně nezapočítaných přestávek v rámci základní doby služby a v rámci přesčasů a řádně se vypořádá s nárokem žalobce na jejich proplacení ve smyslu zákona č. 361/2003 Sb.
83. S ohledem na uvedené zdejší soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

IV. Náklady řízení

84. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

85. Žalovaná ve věci nebyla úspěšná, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za žalobu, dále náklady právního zastoupení za pět úkonů právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby, doložené porady s klientem přesahující jednu hodinu, repliky, účasti u jednání, společně s pěti režijními paušály po 300 Kč. Na cestovním dále náleží náhrada ve výši 2 799 Kč za cestu ze sídla zástupce (Praha) na jednání soudu a zpět dne 7.6.2018 osobním automobilem, ve vztahu k němuž předložil zástupce kopii osvědčení o registraci. Dále zástupci náleží náhrada ztráty času za dvanáct půlhodin, tj. 1 200 Kč. Celkem tedy náklady zastoupení činí 28 409 Kč, včetně daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), c) d) a g), § 13 odst. 3, § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), podle § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, § 4 písm. c) vyhlášky č. 463/2017 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. K zaplacení byla neúspěšně žalované stanovena přiměřená lhůta.
86. Požadoval-li žalobce přiznání zvýšené mimosmluvní odměny ve smyslu § 12 odst. 1 advokátního tarifu, podle něhož u úkonů právní služby mimořádně obtížných, zejména je-li k nim třeba použití cizího práva nebo cizího jazyka, nebo u úkonů právní služby časově náročných může advokát zvýšit mimosmluvní odměnu až na trojnásobek, tak k takovému postupu zdejší soud neshledal důvod, neboť věc se co do složitosti a náročnosti právní argumentace účastníky řízení uplatňované nikterak nevymyká věcem rozhodovaným v rámci soudního oddělení 62 zdejšího soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. června 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu